

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/40/2024
Identifikačné číslo spisu:	5120010283
Dátum vydania rozhodnutia:	26.11.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:5120010283.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudkýň JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Beáty Javorkovej v trestnej veci obvineného Š. Š. pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. f) Trestného zákona v znení účinnom do 31. júla 2019, s poukazom na § 139 ods. 1 písm. f) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 26. novembra 2024 v Bratislave, o dovolaní obvineného Š. Š. proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 22. februára 2023, sp. zn. 2To/72/2022, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Š. Š. sa odmieta.

Odôvodnenie

I.

Konanie predchádzajúce dovolaniu

Rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „okresný súd“) z 15. júla 2022, sp. zn. 36T/24/2020, bol obvinený Š. Š. uznaný za vinného zo zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. f) Trestného zákona v znení účinnom do 31. júla 2019, s poukazom na § 139 ods. 1 písm. f) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

po tom, čo sa dňa 19. septembra 2018 v herni L. v G. L. v Ž. zoznámil s J. Y., ktorý trpí obojstrannou praktickou slepotou, ho dňa 20. septembra 2018 v čase približne o 05.00 hod. odprevadil na hotelovú izbu do W. P. v S., kde ho neskôr v čase približne o 10.00 hod. navštívil, pričom od neho opätovne žiadal požičanie peňazí, čo J. Y. odmietol a následne mu z peňaženky, ktorú mal položenú na stoličke, vzal tri sto eurové bankovky a jednu päťdesiat euróv bankovku a z hotelovej izby odišiel, čím spôsobil poškodenému J. Y. škodu vo výške 350,- eur.

Za to mu prvostupňový súd podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona, s použitím § 42 ods. 1, § 41 ods. 2, § 38 ods. 2, ods. 5 Trestného zákona uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona prvostupňový súd obvineného na výkon trestu odňatia

slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona prvostupňový súd zrušil vo výroku o treste:

- trestný rozkaz Okresného súdu Žilina z 3. decembra 2020, sp. zn. 48T/104/2020, právoplatný 12. apríla 2021, ktorým bol obvinenému uložený spoločný trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia za súčasného zrušenia výroku o treste z trestného rozkazu Okresného súdu Martin z 12. mája 2020, sp. zn. 2T/46/2020, právoplatného 21. mája 2020 a výroku o treste z trestného rozkazu Okresného súdu Čadca z 30. marca 2020, sp. zn. 2T/34/2020, právoplatného 30. mája 2020,
- trestný rozkaz Okresného súdu Čadca z 30. marca 2020, sp. zn. 2T/34/2020, právoplatný 30. mája 2020, ktorým bol obvinenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu s probačným dohľadom na 2 roky,
- trestný rozkaz Okresného súdu Martin z 12. mája 2020, sp. zn. 2T/46/2020, právoplatný 21. mája 2020, ktorým bol obvinenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov a na jeho výkon bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia,
- trestný rozkaz Okresného súdu Čadca z 26. júna 2020, sp. zn. 1T/62/2020, právoplatný 6. novembra 2020, ktorým súd u obvineného upustil od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na odsúdenie Okresným súdom Čadca, sp. zn. 2T/34/2020,
- trestný rozkaz Okresného súdu Žilina z 27. mája 2021, sp. zn. 47T/84/2020, právoplatný 23. júna 2021, ktorým súd u obvineného upustil od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na odsúdenie Okresným súdom Žilina, sp. zn. 48T/104/2020,

ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Krajský súd v Žiline (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozhodujúc o odvolaniach prokurátora a obvineného Š. Š. proti uvedenému rozsudku prvostupňového súdu uznesením z 22. februára 2023, sp. zn. 2To/72/2022, odvolania prokurátora a obvineného Š. Š. podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

II.

Dovolanie

a vyjadrenie k nemu

Proti citovanému uzneseniu krajského súdu podal obvinený Š. Š. dovolanie prostredníctvom pre dovolacie konanie zvoleného obhajcu JUDr. Petra Múkeru st. písomným podaním z 24. novembra 2023, podaným na poštovú prepravu 30. novembra 2023, z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

Naplnenie tohto dovolacieho dôvodu odôvodnil obvinený tým, že konajúce súdy skutok posudzovali podľa Trestného zákona účinného do 31. júla 2019. Prvostupňový súd navyše ukladal trest aj s použitím asperačnej zásady, čím zvýšil hornú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu a rovnako tak aplikoval aj § 38 ods. 5 Trestného zákona, na základe čoho trest ukladal v rámci trestnej sadzby v rozpätí 78 mesiacov až 160 mesiacov. Prvostupňový súd pritom podľa obvineného nepostupoval správne, pretože mal postupovať podľa Trestného zákona v znení zákona č. 91/2016 Z. z., zákona č. 125/2016 Z. z. a v znení viacerých noviel platných do 22. februára 2023. V takom prípade by bolo rozpätie trestnej sadzby pre obvineného podstatne priaznivejšie. Navyše, odôvodnenie použitia § 38 ods. 5 Trestného zákona za zločin spáchaný pred rokom 2007, teda pred viac ako 16 rokmi, považuje obvinený za účelové a zjavne neprimerané, pretože mal spáchať len malú škodu.

Rovnako tak aj uloženie súhrnného trestu, tak ako je uvedené v rozsudku prvostupňového súdu, je podľa obvineného v rozpore s § 38 ods. 2, ods. 5, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Trestného zákona neprimerane prísne, pretože prvostupňový súd dôsledne neprihliadal na účel trestu uvedený v § 34 ods. 1 Trestného zákona, ako ani na ďalšie zásady ukladania trestov, vyjadrené v § 34 Trestného zákona. Pri ukladaní

trestu pritom uňho neprevažovali priťažujúce okolnosti.

Vyššie uvedené skutočnosti so sebou môžu podľa obvineného niesť prvky zaujatosti, „vendety“ za jeho predchádzajúci spôsob života, v rámci ktorého sa dostával do kolízie so zákonom.

Napadnutým uznesením krajského súdu pritom podľa obvineného taktiež došlo k porušeniu zákona, pretože ak by krajský súd dôsledne preskúmal predmetnú vec, mal postupovať podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, zrušiť napadnutý rozsudok prvostupňového súdu vo výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku vo veci sám rozhodnúť a uložiť obvinenému trest v rámci trestnej sadzby uvedenej v § 212 Trestného zákona.

Vychádzajúc z uvedeného obvinený Š. Š. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku rozsudkom vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Žiline z 22. marca 2023, sp. zn. 2To/72/2022, ako aj jemu predchádzajúcim rozsudkom Okresného súdu Žilina z 15. júla 2022, sp. zn. 36T/24/2020, bol porušený zákon v § 319 Trestného poriadku, ako aj v konaní, ktoré mu predchádzalo, v § 213 ods. 3 Trestného poriadku v jeho neprospech. Ďalej navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Žiline, ako aj jemu predchádzajúci rozsudok Okresného súdu Žilina vo výroku o treste a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku Okresnému súdu Žilina prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Žilina (ďalej aj „prokurátorka“) písomným podaním z 12. januára 2024, v ktorom k dovolacej námietke obvineného uviedla, že súd v napadnutom rozsudku podrobne uviedol, akými úvahami sa spravoval pri ukladaní trestu v predmetnej trestnej veci, pričom je zrejmé, že obvinenému nebol uložený trest odňatia slobody na hornej hranici trestnej sadzby zvýšenej po použití asperačnej zásady, ale na dolnej hranici trestnej sadzby, zvýšenej po použití § 38 ods. 5 Trestného zákona, ktorá predstavovala 6 rokov a 6 mesiacov, pričom obvinenému bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, ktorý považoval prvostupňový aj odvolací súd za zákonný, primeraný a spravodlivý. Ukladanie trestu odňatia slobody v rámci trestnej sadzby 3-10 rokov tak, ako to navrhol obvinený v podanom dovolaní, by bolo v rozpore s ustanoveniami Trestného zákona, ktoré sa vzťahujú na predmetnú trestnú vec, a ktorých použitie podrobne vyplýva z napadnutého rozsudku, a bolo preskúmané aj odvolacím súdom, ktorý v postupe a rozhodnutí prvostupňového súdu nezistil žiadne pochybenie.

S poukazom na uvedené prokurátorka navrhla, aby dovolací súd dovolanie obvineného Š. Š. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol, pretože nie sú splnené dôvody dovolania.

Spis spolu s podaným dovolaním bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený 27. mája 2024.

III.

Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Úvodom je potrebné uviesť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Zároveň je potrebné poukázať na to, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (uznesenie najvyššieho súdu zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120, roč. 2012).

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietal uloženie neprimerane prísneho trestu, ako aj nesprávne použitie § 38 ods. 5 a § 41 ods. 2 Trestného zákona a nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku podľa Trestného zákona účinného do 31. júla 2019.

K tomu sa žiada v prvom rade uviesť, že ako je zrejmé zo znenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, v jeho rámci možno namietat a) uloženie trestu mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby alebo b) uloženie takého druhu trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa. Posudzovanie samotnej výšky uloženého trestu v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby však nespadá do rámca dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

Zároveň, k obvineným namietanému použitiu § 38 ods. 5 a § 41 ods. 2 Trestného zákona sa žiada poukázať na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu, prijaté 14. júna 2010, sp. zn. Tpj 46/2010, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 5, roč. 2011, v zmysle ktorého:

„Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku.“

S poukazom na uvedené možno konštatovať, že dovolacie námietky obvineného, týkajúce sa nesprávnej právnej kvalifikácie jeho skutku podľa Trestného zákona účinného do 31. júla 2019, ako aj ním namietané nesprávne ukladanie trestu s použitím § 38 ods. 5 a § 41 ods. 2 Trestného zákona, je potrebné podradiť pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, nie pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, pretože § 38 ods. 5, ako aj § 41 ods. 2 Trestného poriadku sú ustanoveniami kogentnej povahy, teda v prípade ich naplnenia je súd povinný ich aplikovať. Rovnako tak aj obvineným namietaná nesprávna právna kvalifikácia skutku sa obsahovo vzťahuje pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, v zmysle ktorého „dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.“

K obvineným namietanému použitiu § 38 ods. 5 Trestného zákona s poukazom na to, že zločin spáchal pred rokom 2007, teda pred viac ako 16 rokmi, sa žiada poukázať na to, že podľa § 38 ods. 5 Trestného

zákona „pri opätovnom spáchaní zločinu sa zvyšuje dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu; v takom prípade sa ustanovenie odseku 4 nepoužije“. Z uvedeného je zrejmé, že v prípade, ak obvinený opätovne spáchal zločin, súd je v zmysle § 38 ods. 5 Trestného zákona povinný zvýšiť dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu polovicu. Súd teda nemal možnosť úvahy, či § 38 ods. 5 Trestného zákona aplikuje [ako je to napríklad v prípade § 37 písm. m) Trestného zákona], ale bol povinný uvedené ustanovenie aplikovať, pretože obvinený spáchal opakovane zločin, pričom predchádzajúci zločin (pri ktorom v zmysle § 38 ods. 5 Trestného zákona nie je možné skúmať, v akom období pred spáchaním ďalšieho zločinu bol daný zločin spáchaný) nebol zahľadený. Konajúce súdy preto postupovali správne, ak obvinenému ukladali trest aj s použitím § 38 ods. 5 Trestného zákona.

Pokiaľ ide o obvineným namietané nesprávne použitie § 41 ods. 2 Trestného zákona, k tomu je potrebné uviesť, že podľa § 41 ods. 2 veta prvá Trestného zákona „ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu.“ Okresný súd Žilina vo svojom rozsudku na str. 7 uviedol: „Z obsahu pripojených spisových materiálov a rozhodnutí vyššie uvedených súdov vyplynulo, že obžalovanému bolo potrebné uložiť súhrnný trest za zbiehajúcu sa trestnú činnosť, keďže stíhaného skutku sa dopustil skôr (20. septembra 2018), ako mu bol doručený prvý trestný rozkaz dňa 12. mája 2020. Obžalovanému tak súd ukladal trest celkovo za 4 úmyselné trestné činy, z ktorých jeden je zločinom, tieto boli spáchané viacerými skutkami, a preto bolo namieste použitie tzv. asperačnej zásady, čiže zvýšenie hornej sadzby trestu odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu. Pri remíze poľahčujúcich a priťažujúcich okolností (neprihliadanie na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona - spáchal viac trestných činov z dôvodu zákazu dvojitého pričítania tej istej okolnosti v neprospech obžalovaného pri ukladaní trestu odňatia slobody podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona), zvýšenie hornej hranice trestnej sadzby pri zločine krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. f) Trestného zákona, predstavuje 160 mesiacov a pri použití § 38 ods. 5 Trestného zákona trestná sadzba predstavuje 78 mesiacov až 160 mesiacov.“ Krajský súd k tomu na str. 12 napadnutého uznesenia uviedol: „Okresný súd správne obžalovanému trest ukladal ako súhrnný za splnenia zákonných podmienok podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona vo vzťahu k odsúdeniam uvedeným vo výroku o treste napadnutého rozsudku, nakoľko sa všetko jednalo o zbiehajúcu trestnú činnosť a trest sa obžalovanému ukladal za spáchanie zločinu a prečinov viacerými skutkami.“

Z rozhodnutí súdov oboch stupňov je teda zrejmé, že dostatočným spôsobom vysvetlili, z akého dôvodu obvinenému ukladali trest aj s použitím § 41 ods. 2 Trestného zákona. Najvyšší súd sa s uvedeným odôvodnením stotožňuje a k tomu dopĺňa, že súdy obvinenému ukladali trest na spodnej hranici trestnej sadzby a z tohto dôvodu aplikácia § 41 ods. 2 Trestného zákona nemala ani žiaden vplyv na výšku uloženého trestu, ktorý bol obvinenému ukladán na spodnej hranici trestnej sadzby, zvýšenej podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona.

Napokon, k obvineným namietanej nesprávnej právnej kvalifikácii skutku podľa Trestného zákona účinného do 31. júla 2019 a nie podľa Trestného zákona účinného od 1. augusta 2019, je potrebné uviesť, že podľa čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie. Rovnako tak podľa § 2 ods. 1 Trestného zákona trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.

Trestná sadzba trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona účinného do 31. júla 2019 [určená podľa § 212 ods. 4 písm. f) Trestného zákona - spáchanie činu na chránenej osobe - § 139 ods. 1 písm. f) Trestného zákona] bola 3 - 10 rokov. Trestná sadzba trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona účinného od 1. augusta 2019 [určená podľa § 212 ods. 3 písm. f) Trestného zákona - spáchanie činu na chránenej osobe - § 139 ods. 1 písm. f) Trestného zákona] bola 3 - 10 rokov.

Vychádzajúc z uvedeného je zrejmé, že konajúce súdy postupovali správne, ak konanie obvineného právne kvalifikovali podľa Trestného zákona v znení účinnom do 31. júla 2019, pretože podľa Trestného zákona účinného od 1. augusta 2019 by sa trestnosť činu neposudzovala a trest by sa neukladal podľa zákona, ktorý by bol pre páchatel'a priaznivejší, keďže trestné sadzby v oboch prípadoch boli rovnaké. Nebol preto dôvod postupovať podľa čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky a § 2 ods. 1 Trestného zákona, pretože na aplikáciu týchto ustanovení nebol daný zákonný dôvod. Inými slovami, tým že podľa Trestného zákona účinného do 31. júla 2019 a podľa Trestného zákona účinného od 1. augusta 2019 boli trestné sadzby trestného činu, zo spáchania ktorého bol obvinený uznaný za vinného, rovnaké, nemožno konštatovať, že by Trestný zákon v znení účinnom od 1. augusta 2019 bol pre obvineného priaznivejší.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci nie je splnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a z tohto dôvodu dovolanie obvineného Š. Š. na verejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.